

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 26 avgusta. godine
Ref. Br.:RK 1420/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI184/18

Podnosilac

Ilir Gashi

**Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova
Ac. br. 2783/18 od 18. septembra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ilir Gashi iz Mitrovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Adem Vokshi, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja [Ac. br. 2783/18] Apelacionog suda Kosova od 18. septembra 2018. godine u vezi sa rešenjem [E. br. 557/12] Osnovnog suda u Mitrovici od 15. januara 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su podnosiocu zahteva navodno povredena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 47. i 48. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 21. novembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 29. novembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
7. Dana 13. februara 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Apelacionom sudu Kosova.
8. Dana 23. jula 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno izneo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Iz dokumenata sadržanih u zahtevu, proizilazi da je podnosilac zahteva imao dug prema opštini Mitrovica za uplatu na ime naknade za uređenje građevinskog zemljišta, u vezi sa izgradnjom stambeno-poslovne zgrade, u iznosu od 10.000,00 evra. Na osnovu zaključka opštine Mitrovica (Pr. br. 08-20/12 od 11. maja 2012. godine), podnosilac je obavezan da izvrši uplatu gore navedene naknade u roku od 15 dana od dana prijema zaključka. S obzirom na to da podnosilac nije izmirio gore navedenu obavezu u roku, opština Mitrovica se obratila Osnovnom sudu u Mitrovici sa predlogom da se odobri izvršenje naplate naknade u iznosu od 10.000,00 evra.

10. Dana 18. septembra 2012. godine, tadašnji Opštinski sud u Mitrovici (rešenje E. br. 557/12) je odobrio izvršenje gore navedenog zaključka opštine Mitrovica.
11. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo prigovor na gore navedenu odluku Opštinskog suda u Mitrovici.
12. Dana 15. januara 2016. godine, Osnovni sud u Mitrovici (rešenje E. br. 557/12) je odbio prigovor dužnika protiv gore navedenog rešenja o odobrenju izvršenja. Osnovni sud je obrazložio da je prigovor neosnovan jer nije ispunjen nijedan od razloga predviđenih u članu 71. Zakona br. 04/L-139 o izvršnom postupku.
13. Dana 19. aprila 2018. godine, podnosilac je izjavio žalbu protiv rešenja E. br. 557/12 od 15. januara 2016. godine, navodeći povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se pobijano rešenje ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.
14. Dana 11. maja 2018. godine, Osnovni sud u Mitrovici (rešenje E. br. 557/2012) odbacio je žalbu podnosioca kao neblagovremenu. Osnovni sud je objasnio da je rok za žalbu sedam (7) dana od dana prijema rešenja. Osnovni sud je dalje naveo da je referent za izvršenja ovog suda, dana 22. januara 2016. godine, na mestu na kojem radi podnosilac, pobijano rešenje uručio članovima njegove porodice, a da je podnosilac podneo svoju žalbu 19. aprila 2018. godine.
15. Dana 17. maja 2018. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu pobijajući gore navedeno rešenje i pri tome naveo povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je tvrdio da mu ožalbeno rešenje nikada nije uručeno i da žalba, kao takva, ne može biti odbijena kao neblagovremena od strane Osnovnog suda.
16. Podnosilac zahteva je dalje naveo da je pobijano rešenje [E. br. 5557/12] Osnovnog suda od 15. januara 2016. godine primio 17. aprila 2018. godine, nakon što se obratio predsedniku Osnovnog suda. Podnosilac zahteva je predložio da se pobijano rešenje ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.
17. Dana 18. septembra 2018. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 2783/18]: (i) usvojio kao osnovanu žalbu podnosioca zahteva na rešenje [E. br. 557/12] Osnovnog suda od 11. maja 2018. godine, i (ii) odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva na rešenje [E. br. 557/12] Osnovnog suda od 15. januara 2016. godine.
18. Apelacioni sud je utvrdio da je rešenje [E. br. 557/12] od 11. maja 2018. godine zahvaćeno bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 182. stav 1 u vezi sa članom 107. stav 1 ZPP-a jer je pobijano rešenje moralo biti uručeno pravnom zastupniku podnosioca zahteva.
19. U tom smislu, Apelacioni sud je objasnio: *“Na osnovu člana 107, stav 1 ZPP-a je propisano da kada stranku predstavlja njen zakonski zastupnik ili zastupnik sa punomoćjem, dopis se dostavlja zakonskom zastupniku ili zastupniku sa punomoćjem, a u konkretnom slučaju Osnovni sud je trebalo da rešenje [E. br. 557/12] od 15. januara 2016. godine preda zastupniku sa punomoćjem”*.

20. Apelacioni sud je utvrdio da je rešenje [E. br. 557/12] od 15. januara 2016. godine pravilno i da nije zahvaćeno bitnim povredama odredaba parničnog postupka.
21. Apelacioni sud je utvrdio da je neosnovan navod podnosioca zahteva da mu zaključak opštine Mitrovica na osnovu kojeg je odobreno izvršenje nikada nije dostavljen, zbog toga što u spisima predmeta postoji dostavnica [br. 08-20/12] od 15. maja 2012. godine, koja dokazuje da je zaključak uručen podnosiocu zahteva u kancelariji u prisustvu radnika. Shodno tome, Apelacioni sud je utvrdio da se rešenje prvostepenog suda mora potvrditi, a žalba podnosioca odbiti kao neosnovana.
22. Što se tiče zaključka opštine Mitrovica (Pr. br. 08-20/12 od 11. maja 2012. godine) koji je potvrđen od strane Osnovnog suda u Mitrovici (rešenje E. br. 557/12 od 15. januara 2016. godine), Apelacioni sud je obrazložio sledeće: *“Uzimajući u obzir konkretan slučaj, bavimo se predlogom za izvršenje na osnovu dokumenta izvršenja, organ za izvršenje određuje izvršenje samo na osnovu naslova izvršenja po članu 23. Zakona o izvršnom postupku, a u konkretnom slučaju naslov izvršenja je zaključak izdat od opštine Mitrovica-Direkcija za planiranje i urbanizam, pod br. prot. 08-20/12 od 11.05.2012. godine. [...] Odlukom upravnog organa, po ovom zakonu, smatra se odluka i zaključak donet u upravnom postupku od upravnog organa ili službe ili od pravnog lica zaduženog javnim ovlašćenjima [...] a što se u konkretnom slučaju bavimo sa zaključkom kao što se propisuje zakonskim odredbama”*.
23. Dana 31. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo Kancelariji glavnog državnog tužioca zahtev za zaštitu zakonitosti protiv gore navedenog rešenja Apelacionog suda zbog pogrešne primene materijalnog prava jer je tvrdio da nije primio zaključak opštine Mitrovica.
24. Dana 14. novembra 2018. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je odbila zahtev za zaštitu zakonitosti sa obrazloženjem da nisu ispunjeni uslovi iz člana 247.1 tačka b) Zakona o parničnom postupku i obavestila podnosioca zahteva da na osnovu spisa predmeta, odnosno dostavnice, proizilazi da je podnosilac zahteva primio zaključak u svojoj kancelariji u prisustvu radnika.

Navodi podnosioca zahteva

25. Podnosilac zahteva navodi da se rešenjem [Ac. br. 2783/18] Apelacionog suda od 18. septembra 2018. godine i rešenjem [E. br. 557/12] Osnovnog suda u Mitrovici od 15. februara 2016. godine krše njegova prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP.
26. Podnosilac zahteva konkretno navodi da mu zaključak koji je izdala opština Mitrovica na osnovu kojeg je Osnovni sud odobrio izvršenje nikada nije uručeno i da mu je na taj način onemogućeno ulaganje pravnog sredstva.

27. Podnosilac zahteva navodi da rešenje [E. br. 557/12] Osnovnog suda od 15. januara 2016. godine nije uručeno njegovom punomoćniku.
28. Podnosilac zahteva navodi: *“Zato predlagač smatra da postupci odvijeni od strane Osnovnog suda u Mitrovici i onaj u Apelacionom sudu Kosova u Prištini nisu pravilni postupci pošto je ugrožena pravna sigurnost podnosioca zahteva kada se istom nije pružila mogućnost upoznavanja sa zaključkom suprotne strane iako je ovo pitanje garantovano i Ustavom Kosova-član 31 Ustava kada je reč o pravičnom i nepristrasnom suđenju ali jedno takvo pravo predlagaču je garantovano i članom 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava”*.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi nevažećim osporena rešenja Apelacionog suda i Osnovnog suda u Mitrovici.

Relevantne zakonske odredbe:

ZAKON BR. 04/L-139 O IZVRŠNOM POSTUPKU

Član 71.

Razlozi za prigovor

1. Prema članu 69. ovog zakona, prigovor može biti osnovan samo ako:

1.1. dokumenat, na osnovu kojeg je doneta odluka o izvršenju ili nalog o izvršenju, nije izvršni naslov ili nema svojstvo izvršnosti;

1.2. je dokument, na osnovu kojeg je doneta odluka o izvršenju ili nalog o izvršenju ukinut, poništen, izmenjen ili na neki drugi način stavljen van snage, odnosno ukoliko je na neki drugi način izgubio svoje dejstvo ili je konstatovano da je bez pravnog efekta;

1.3. su se stranke putem javne isprave ili isprave verifikovane shodno zakonu, izrađene nakon izrade izvršnog dokumenta, dogovorile da ne traže izvršenje na osnovu izvršnog dokumenta za ograničeni vremenski period ili zauvek;

1.4. je istekao vremenski rok u okviru kojeg se, prema zakonu, može tražiti izvršenje;

1.5. je izvršenje određeno za stvari koje su izuzimane iz prinudnog izvršenja, i kao rezultat tog izuzeća, mogućnosti za obavljanje izvršenja su ograničene;

1.6. poverilac nije ovlašćen da zahteva izvršenje na osnovu izvršnog dokumenta, odnosno ako nije ovlašćen da traži izvršenje protiv dužnika;

1.7. nije ispunjen uslov koji je utvrđen putem izvršnog dokumenta, osim kada je zakonom predviđeno drugačije;

1.8. potraživanje gašeno kao rezultat neke činjenice nastale u vremenu kada dužnik nije mogao više da podnese takvu činjenicu u postupku iz

kojeg je proizašla odluka, nakon zaključivanja sudskog sporazuma ili administrativnog sporazuma, ili na neki drugi način;

1.9. je realizacija potražnje odložena, obustavljena, izmenjena i na neki drugi način sprečena, trajno ili na određeno vreme, kao rezultat nekog događaja koji se dogodio u vremenu kada dužnik nije više mogao učiniti poznatim u postupku u kojem je doneta odluka, odnosno potražnja je gašena nakon zaključivanja dogovora u sudu ili administrativnom organu;

1.10. je zahtev iz izvršnog dokumenta zaštićen nekim statusom ograničenja;

1.11. sud koji je doneo odluku o izvršenju nije nadležan;

1.12. izvršitelj koji je izdao nalog o izvršenju nije nadležan.

Prihvatljivost zahteva

30. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, utvrđene Ustavom, propisane Zakonom i dalje precizirane Poslovníkom.

31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

32. Sud u nastavku takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano Zakonom. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

33. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [Ac. br. 2783/18] Apelacionog suda od 18. septembra 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima utvrđenim u članu 49. Zakona.
34. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika određuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:
- “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
35. U tom pogledu, Sud prvo primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava.
36. Sud podseća da podnosilac zahteva konkretno navodi da mu zaključak opštine Mitrovica i rešenje Osnovnog suda od 15. januara 2016. godine nisu uručeni.
37. Prilikom razmatranja tvrdnji podnosioca zahteva, Sud prvo naglašava da su suštinske tvrdnje koje se odnose na navodne povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, detaljno protumačene sudskom praksom ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom. Shodno tome, pri tumačenju tvrdnji o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud će se pozvati na sudsku praksu ESLJP-a.
38. Sud, takođe, primećuje da praksa ESLJP-a naglašava da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi presudu ESLJP-a od 6. decembra 1988. godine, *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, stav 68). Shodno tome, prilikom ocene navoda podnosioca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog načela (vidi, takođe, slučaj Suda KI104/16, podnosilac zahteva: *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38, i slučaj KI143/16,

podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).

39. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi: (i) da Osnovni sud u Mitrovici nije uručio rešenje [E. br. 557/12] od 15. januara 2016. godine punomoćniku podnosioca zahteva kako bi podnosilac imao mogućnost da ospori isto u roku, i (ii) da mu zaključak opštine Mitrovica Pr. br. 08-20/12 od 11. maja 2012. godine nije uručen kako bi mogao da uloži delotvorno pravno sredstvo.
40. Sud primećuje da je Apelacioni sud odgovorio na navode podnosioca zahteva tako što je poništio rešenje Osnovnog suda od 15. maja 2018. godine iz razloga što rešenje nije dostavljeno zakonskom zastupniku podnosioca zahteva, već samo članovima njegove porodice i samim tim se žalba podnosioca ne može smatrati neblagovremenom.
41. U tom smislu, Sud primećuje da uslov "pravičnosti", koji je zagarantovan članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, pokriva postupke kao celinu i da se pitanje da li je lice imalo "pravično" suđenje razmatra kumulativnom analizom svih faza, a ne samo određenog incidenta ili proceduralnog nedostatka, jer takvi nedostaci u jednoj fazi mogu biti ispravljeni u nekoj kasnijoj fazi (vidi, na primer, *Monnell i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, stavovi 55-70).
42. Shodno tome, Sud primećuje da je Apelacioni sud ispravio rešenje Osnovnog suda od 15. maja 2018. godine u pogledu neuredne dostave rešenja Osnovnog suda [E. br. 557/12] od 15. januara 2016. godine, što pokazuje da je propust na nižoj instanci ispravljen na drugoj višoj instanci.
43. Što se tiče zaključka opštine Mitrovica o izvršenju, Sud primećuje da je Apelacioni sud utvrdio: (i) da u spisima predmeta postoji dostavnica od 15. maja 2012. godine, koja dokazuje da je zaključak opštine Mitrovica o izvršenju uručen podnosiocu zahteva u kancelariji u prisustvu radnika, i (ii) da osporeni zaključak opštine Mitrovica predstavlja izvršni naslov u skladu sa Zakonom o izvršnom postupku.
44. U tom smislu, Sud se poziva na relevantni deo odluke Apelacionog suda u kojem je utvrđeno: "*Apelacioni sud ocenjuje da, na osnovu dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, rešenje prvostepenog suda E. br. 557/12 od 15.01.2016. godine je pravično i zasnovano na konkretne zakonske odredbe, isti je razumljiv i jasan, prema tome zaključak prvostepenog suda u vezi sa ovom stvari prihvata i Apelacioni sud, ocenjujući takođe da je apelovano rešenje pravično i zakonito, iz razloga što isto nije obuhvaćeno bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 182. stavovi 1. i 2. ZPP-a, a pravično je utvrđeno i činjenično stanje, tako da se može istražiti i oceniti njegova zakonitost, povrede na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti na osnovu člana 194. ZPP-a. Apelacioni sud ocenjuje i žalbeni navod punomoćnika dužnika da zaključak na osnovu kojeg je dozvoljeno izvršenje, nikada nije dostavljen dužniku i da isti ne može da bude pravosnažan, neosnovan je i nestojeći navod, jer u spisima predmeta postoji dostavnica br. 08-20/12 od 11.05.2012. godine, sa ustanovljavanjem da je zaključak dostavljen u kancelariji u prisustvu radnika. Stoga, iz gore navedenog, ovaj*

sud ocenjuje da rešenje prvostepenog suda treba da se potvrdi i da se odbije žalba punomoćnika dužnika kao neosnovana. [...] Uzimajući u obzir konkretan slučaj, bavimo se predlogom za izvršenje na osnovu dokumenta izvršenja, organ za izvršenje određuje izvršenje samo na osnovu naslova izvršenja po članu 23. Zakona o izvršnom postupku, a u konkretnom slučaju naslov izvršenja je zaključak izdat od opštine Mitrovica-Direkcija za planiranje i urbanizam, pod br. prot. 08-20/12 od 11.05.2012. godine. [...] Odlukom upravnog organa, po ovom zakonu, smatra se odluka i zaključak donet u upravnom postupku od upravnog organa ili službe ili od pravnog lica zaduženog javnim ovlašćenjima [...] a što se u konkretnom slučaju bavimo sa zaključkom kao što se propisuje zakonskim odredbama”.

45. Pored toga, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da je imao mogućnosti da tokom različitih faza postupka predstavi argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; da su svi argumenti, gledano objektivno, koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, pravilno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i zakonski razlozi protiv osporenih odluka detaljno razmotreni; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, gledano u celini, bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda br. KI118/17, podnosilac zahteva: *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35, takođe, vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
46. Sud naglašava da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP ne garantuje nikome povoljan ishod u sudskom postupku i ne utvrđuje da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u građanskoj parnici, u kojoj obično jedna od strana dobija, a druga gubi (*Ibidem*, slučaj br. KI118/17; vidi, takođe, slučaj Suda br. KI142/15, podnosilac zahteva: *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
47. U tom smislu, Sud naglašava nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo dotle da redovni sud usvoji jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud “četvrtog stepena”, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96, od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
48. Sud dalje primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj KI56/17,

podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).

49. Što se tiče zahteva za zaštitu zakonitosti koji je podnet državnom tužiocu, Sud primećuje da se radi o pravnom sredstvu koje nije neposredno dostupno podnosiocu zahteva, već zavisi od "posrednika", a u konkretnom slučaju "posrednik" je državni tužilac, i ono se, kao takvo, ne razmatra od strane Suda (vidi *Tanase protiv Moldavije*, [VV], stav 122).
50. Na osnovu napred navedenog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnje da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenim odlukom povređena prava i slobode zagarantovana Ustavom i EKLJP (vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, predstavka br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
51. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim, kao što je utvrđeno članom 113.7 Ustava, propisano članom 48. Zakona i dalje precizirano pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 47. i 48. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 23. jula 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

